

đôi lời phi lộ

N. P. Bửu Hạp

Lá thư số 48 đã đến với quý Ái Hữu, đúng ngày như đã hẹn. Những sơ hở, những thiếu sót thì nhiều lắm. Tuy nhiên thư tín Ái Hữu gửi về đều chỉ thấy lời khen mà rất ít khi thấy lời chỉ trích “xây dựng”, như Ban Phụ Trách mong muốn.

Nay Lá Thư số 49 lại cũng sẽ ra đúng hẹn, và sẽ đến tay quý Ái Hữu vào cuối tháng 6 hay vào đầu tháng 7 này.

Cho đến hôm nay, ngồi đánh máy bài “phi lộ” này, mà mới chỉ nhận được có 3 bài, và đều là bài trích các báo do Ái Hữu gần xa gửi về muốn đăng. Cộng với mục trả lời thư tín, và mục tổng kết chỉ thu, thì chỉ mới được có chừng 40 trang. Tuy nhiên chúng tôi cũng vẫn cứ hy vọng rằng trong 2 tuần tới, Lá Thư cũng sẽ đủ 70 trang như mọi kỳ.

Kỳ này Ái Hữu Thí cho hay đã có đủ tiền in và tiền gửi, nhưng bài vở thì chẳng có gì mấy cả. Quý Ái Hữu cũng nên thương bọn “vác ngựa voi” này mà nhín chút thì giờ, viết lẹ cho, mỗi người một vài trang, kẻo không quý Ái Hữu sẽ chẳng có gì mà đọc cả.

Trong lá thư này, Ái Hữu Thí sẽ nói đến tình trạng đóng góp của tất cả, và tình trạng cập nhật địa chỉ, vì nghe nói, kết quả kiểm kê này đã có vẻ thành công, và nhiều Ái Hữu từ lâu chẳng hề liên lạc, nay có thư về và lại có chút “lì xì” tí tí, vui vui, cho Lá Thư. Nhờ ý kiến hay của Ái Hữu Thí, mà kỳ này Lá Thư không gửi liên miên như trước, và nhờ vậy cũng đã tiết kiệm đến mấy trăm đơn.

Lá Thư số Hạ này chúng ta chưa nhận được tin gì về số phận “đi đong” của tập đoàn Hànội, nhưng hy vọng rằng Lá Thư số mùa Thu sẽ ra vào tháng 10, thế nào chúng ta cũng sẽ được chứng kiến ngày tàn rụi của chúng. Nếu quý Ái Hữu chưa viết gì cho Lá Thư trong số 49 này, thì xin viết nhanh lên cho số 50, vì tình thân phẫn khởi thì nguồn “thi hứng”, “phú hứng” hay là “viết hứng” phải nổi lên, chứ sao lại cứ tịt ngòi hoài vậy?

Trong số này, chúng tôi có trích đăng bài của Nguyễn Đức Lập về cụ Phan Sào Nam (trích ở báo Kháng Chiến, số 98 tháng 4/90), bài của Nguyễn Ngọc Bích nói về Cộng Sản Việt Nam trước những đòi hỏi dân chủ của người dân, trích ở báo Diễn Đàn Chủ Nhật, số 33, ngày 4/22/90, và bài của BS Phan Quang Đán, để góp sức lật đổ bạo quyền Việt Cộng, trích ở báo Năng Mai, số 169 và 170 ra ngày 5 và 12 tháng 4, 1990.

Sự việc trích báo là hết sức bất đắc dĩ, vì quý Ái Hữu chẳng mấy ai chịu viết, và người phụ trách bài vở cũng cố hết sức tránh né không đăng nhiều bài của cùng một tác giả, vì trước đây trong một buổi hội về Lá Thư, Ái Hữu Nguyễn Tấn Thọ đã rất buồn mà nói lên rằng: “Báo gì mà ”có thể“ chỉ thấy người viết là Bửu Hạp và Nam Cát, rồi lại Nam Cát và Bửu Hạp.”

Trước đây các Ái Hữu phụ trách Lá Thư, hễ thiếu bài là gọi tôi gửi. Dĩ nhiên còn chỗ, và đọc nghe được thì cho đăng, nay tôi cũng cố kêu gào như vậy, từng người một, mà chưa thấy mấy Ái Hữu gửi bài về cả. Nhưng tôi vẫn lạc quan như thường

Thế giới trong mấy tháng vừa qua, thật là sôi động. Những kết quả đẹp đẽ cũng thấy xảy ra, như ở Nicaragua, cuộc tổng tuyển cử đã đem lại cho xứ này một Tổng Thống đắc cử thay thế cho bọn Sandinista theo cộng; nhưng tin không vui cũng có, như ở Lithuania, nhà cầm quyền ở đây đã quá vội vã tuyên bố độc lập, trong khi đang còn nằm trong hang của Cộng sản, cho nên khó mà đạt được độc lập ngay được. Xứ này, dân này đã hành động đúng, nhưng không đúng lúc. Rất có thể Nga Sô sẽ cho chúng độc lập, nhưng cũng phải 2, 3 năm nữa. Trong khi đó thì cũng một tiểu quốc miền Baltique là Estuania cũng xin độc lập, nhưng xin thương thuyết với Nga Sô, trong một đoạn đường là 5 năm, và Nga bằng lòng nói chuyện, còn xứ Mongolia thì tự tuyên bố giải tán đảng Cộng Sản, và trở thành dân chủ theo lối tư bản.

Trong khi đó thì bọn Cộng Sản Việt Nam, họp trung ương đảng bộ ngày 12 tháng 3, 90 vừa qua, đã chẳng đạt được kết quả gì có thể gọi là cho dân chúng phấn khởi. Hai phe cứng rắn (Lê Đức Thọ) và mềm, nhượng bộ (Nguyễn Văn Linh), vẫn chưa thấy phe nào dám nói toang ra là chúng ta, cộng sản, đã “thoái hóa” quá rồi, và chúng ta phải rút lui, nhượng quyền lại cho dân. Cả hai phe đều chỉ muốn lấn nhau trong nội bộ mà thôi, chứ đối với dân, cả hai phe đều tự cho rằng quyền hành là phải ở trong tay đảng, và chúng là đại diện đảng, không thằng này thì sẽ là thằng kia, sẽ nắm chánh quyền, chứ chẳng bao giờ chúng chịu rút lui cả. Trong khi đó thì Lê Đức Thọ có lẽ vì sợ hãi quá đã lâm bệnh nặng và phải đưa qua Paris điều trị. Còn Nguyễn Văn Linh thì nghe nói cũng “són” trong quần, không chịu hay không dám ở Hà Nội, mà đã coi như đóng đô trong Saigon vĩnh viễn, mua căn nhà khá lớn, và ở với cô vợ bé, nghe nói cũng là người Nam.

Mặt khác tại Mỹ, hai xu hướng, có nên bang giao với Hà Nội không? đã chỗi nhau kịch liệt, công khai trên nhiều tờ báo có tầm vóc quốc tế, như tờ New York Times, tờ Washington Post và tờ Los Angeles Times. Vào tối thứ năm, 26 tháng 4 vừa qua, báo Time và đài truyền hình ABC đã mời hơn 20 hội thảo đoàn, gồm đủ mặt các chính trị gia, quân đội, ngoại giao và báo chí, v.v..... đã truyền hình trực tiếp cuộc đấu lý của những nhân vật trên về hai đề tài chính là: - Làm sao tránh cho Cam Bốt khỏi trở thành một Lebanon thứ hai. Và

- Có nên bang giao với Hà Nội không? và chưa?

Trong số những nhân vật được mời, phía Việt Nam thì có ông cựu Đại sứ Bùi Diễm. Dự thính người Việt thì rất đông.

Có hai điểm nên bàn ở đây là:

- Hễ có thuyết trình viên nào mà chống việc bang giao với Hà Nội thì dự thính viên Việt Nam vỗ tay vang dội lên, cho thấy rằng người Việt hải ngoại chưa mấy ai muốn thấy bang giao với bọn cộng sản Hà Nội lúc này cả.

- Ông cựu Đại sứ Bùi Diễm phát biểu rằng: Nước Hoa Kỳ đâu có không muốn nói chuyện với Hànội, nhưng vì chúng (Hànội) đã tự tạo cho chúng một thế đứng "ở góc tường", thì chúng phải chịu lấy hậu quả. Ý ông Bùi Diễm muốn nói là, với bọn Việt Cộng gian manh như vậy thì bang giao làm chi. Chúng tôi nghe lời ông Bùi Diễm mà tiếc rằng không được có mặt ở đó để mà thêm thắt vào. Chúng tôi sẽ nói như thế này:

Tại sao chúng ta (Hoa Kỳ) chưa nên bang giao với bọn Việt Cộng bây giờ. Là vì:

1.- Bọn Việt cộng đã tự ý xé bỏ Hiệp định Genève năm 1972 mà chúng đã tự tay ký kết với 13 quốc gia trên thế giới. Hành động này là việc tiến chiếm miền Nam, không đếm xỉa gì đến lời cảnh cáo của Hoa Kỳ cả.

2.- Sau khi chiếm được miền Nam, chúng cho như là chúng đã chiếm được một nước láng giềng, giết chết trên một triệu người, giết công khai hay giết trong những trại tù cải tạo, và trong các nông trường tập thể.

3.- Chúng đã xua đuổi ngót 2 triệu người ra khỏi nước, trong đó hơn nửa triệu người đã chết thê thảm trên đại dương.

4.- Chúng đã không đếm xỉa gì đến phong trào "giải cộng" trên khắp thế giới (Đông Âu, Nicaragua, Mông Cổ, v.v.....) mà cứ ngạo nghễ tiếp tục con đường cộng sản tàn ác, phản dân chủ, phản tiến hóa, vô nhân đạo ...

Như vậy phải chờ cho đến khi chúng chịu từ bỏ chủ nghĩa cộng sản, sửa lại hiến pháp, thì khi đó mới nói chuyện bang giao được.

Chúng ta cũng còn thêm vài ba thế "kê" chúng nó nữa là, vấn đề MIA, vấn đề hòa bình cho Cam Bốt, trong đó chính phủ Hun Sen đã một mình không chịu chấp nhận giải pháp quốc tế, để cho Liên Hiệp Quốc quản trị nước Cam Bốt, trong khi dân chúng chuẩn bị tổng tuyển cử, 3 hay 6 tháng sau đó.

Có vài Ái Hữu bảo tôi nói cho nghe kế hoạch vay nợ làm sao cho những nước nhược tiểu như Việt Nam, có thể có đủ vốn để đầu tư trên mọi ngành hoạt động kinh tế. Chúng tôi cũng đã có soạn một bài, nhưng có bạn lại bảo tại sao mình lại dạy giải pháp cho chúng, đại gì. Tôi nghĩ rằng, dù chúng có biết chúng cũng không xài giải pháp này được, vì lý do dễ hiểu nhất là chúng đang bị "phong tỏa", đang bị "xô" ra ngoài thị trường dollar, thì chỉ có chết thôi. Bọn Nga còn chết nữa là bọn Việt Cộng.

Trong tháng vừa rồi, thị trường quốc tế tìm kiếm mua gạo. Tỉ dụ như loại hạng nhất: O% broken, giá trên thị trường là \$300/MT. FOB. Thế mà bọn Việt Cộng chỉ bán ra \$245 thôi mà chẳng ma nào mua cả. Lý do là nếu mua của Saigon, thì phải có tàu ghé Saigon để chở ra. Trên thế giới rất ít có tàu đến Saigon, vì ai cũng sợ Hoa Kỳ gán cho cái tội "thông lưng" với Việt Cộng. Bọn ba Tàu Hong Kong và Singapore cũng có mua về, thay bao bì và bán ra lại với điều kiện không khai "origin", nghĩa rằng ai mua thì mua, chứ L/C sẽ không viết xuất xứ gạo từ đâu, nghĩa là L/C sẽ không theo mẫu quốc tế được.

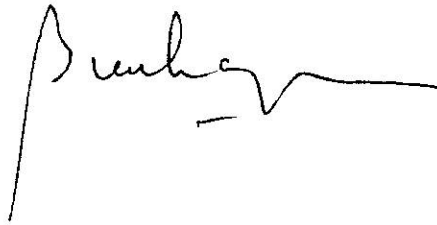
Xem đó, vì kinh tế mà Nga Sô phải hy sinh chính trị, còn bọn Việt Cộng, mặc cho dân chết, chúng cứ bám vào quyền thế cho đến khi nào bị chém đầu hết mới thôi.

Việt Nam chắc không tránh được con đường đổ máu đó.

Nhiều bạn của tôi đã đi quan sát tại những nước Đông Âu về, họ đều rất phấn khởi và sung sướng mà thấy rằng, tự nhiên mà 7 nước Đông Âu đã đồng loạt từ bỏ cộng sản trở về với chính nghĩa tự do. Khi được hỏi, dân chúng ở đó, họ nghĩ thế nào về mấy anh cứng đầu, như Cuba, Việt Nam, Bắc Hàn, Tàu cộng, v.v... dân mấy xứ Đông Âu này đều nói: Để chúng đói, rồi chúng sẽ mềm cả. Hiện giờ, chúng tôi cũng phong tỏa chúng, như các ông ở phía đồng Dollar vậy. Nếu không "kình tế", chúng sẽ bị dân "chém đầu" hết bây giờ.

Khi nào chúng ta xơi tái bọn Lê Đức Thọ, Võ Nguyên Giáp, Nguyễn Văn Linh đây?

N.P. Bửu Hạp
Phụ trách bài vở
27 tháng 4 1990

HÌNH ẢNH ĐẶC BIỆT:

●Úc Châu: Xử tội Nguyễn Văn Linh (30-4-88)